

У туђем оку види сламку, а у своме греде не види

„Богобој“

У мрачној и загушљивој соби, са чашицом ракије у руци и запаљеном цигаретом у пепељари седео је Богобој. Човек ког живот није мазио и око ког су се препредале разне гласине. Нико од мештана овог сеоцета није знао ко је заиста овај човек. Сви су у њему видели само чудака, зараслог у браду, у похабаном и прљавом оделу, сматрали су га и лудим. Редовно је посећивао цркву, присуствовао је готово свим службама, али и у том светом месту људи су зазирали од њега. Нико није знао одакле је стигао у село, да ли има породицу, какав му је био живот. По доласку у село сместио се у једну стару и напуштену кућу. Из његовог крова током хладних и зимских дана никада се није ковитлао дим. Нико није знао какав се у суштини човек крије испод тих прљавих рита. Испрепредале су се разне приче о њему, како је вештац, да иде у цркву да би спојио пакт са ђаволом итд., али он је био само обичан човек према коме је живот био охол. Изгубио је своју породицу у рату, ћерку су му убили пред његовим очима, а он заробљен није могао да јој помогне, само Бог зна како је и он остао жив. Мада му живот после свега овога уопште није био мио. У његовој глави је остала само та ружна слика. Поред гриже савести што се разбојницима није могао супроставити и спасити своје дете остала му је само вера у Бога и алкохол како би наставио да живи. Тим охолим људима, жељним неких сензационалних прича, у својој околини није хтео да се супростави, дозволио им је да мисле и причају о њему шта год хоће. Често је знао рећи „У туђем оку виде сламку, а у своме греде не виде“. Гласине о човеку чудаку су се стално шириле, а нико му никада није пришао отвореног срца и са питањем „како си?“. Наиме, у близини његове куће текла је Сава, у врелим летњим данима деца су се ту купала. Једног седмогодишњака вода је повукла на дно, видећи то кроз прозор своје трошне куће, Богобој је одмах истрчао, улетео у реку и спасао дечака, док су остали људи као и дечакова мајка уплашено све то посматрали. Када је извукао живог дечака из воде, не дозволивши мајци ни да му се захвали Богобој мистериозно нестаје из села. Богобој се мења, њега више не гуши осећај кривице што није успео да спасе своју ћерку, био је задовољан што је барем овај млади живот избавио из канџи смрти. Када је нестао из села Богобој одлази у манастир где се замонашио и тако почео да служи Богу. О њему у селу више нико ништа није знао, како се одједном појавио у селу исто тако је и нестао. Само су људи када би посетили манастир у близини њиховог места и видели монаха, сада Богољуба, помислили да је то онај исти чурак из њиховог села али у то, никада, нису били сигурни.

Често би се чуло из трпезарије манастира како верницима чита „Јеванђеље по Матеју“ и наглашава следеће речи Исусове: „А зашто видиш трн у оку брата твог, а брвна у оку свом не осећаш. Лицемеру! Извади прво брвно из ока свог, па ћеш онда видети извадити трн из ока брата свог!“

У туђем оку види сламку, а у своме греде не види

Економска школа „9. Мај“ Сремска Митровица, II-Фа

Састав урадили:
Немања Здравковић,
Михајило Цабунац и
Урош Јовичић

Ментор:
Катарина Попов